

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ГИБЕЛТА НА СТЬРШЕЛИТЕ

chitanka.info

Около сто врабчета обитават покрива на моята селска къща. Дупките под керемидите запушвах, гоних ги, но те упорствуваха и останаха.

И добре че останаха. В топли дни, когато слънцето припича, изведнъж се чува: тъ-ък! — а то стършел се ударил в стената и се търкулва зашеметен на калдъръма. Ако падне на гръб, докато успее да стъпи на крака, спуснат се врабчетата и го клъвнат на бърза ръка. Ако пък успее да се изправи, подгонват го и, обикновено, го настигат. Защо стършелите този ден се блъскаха в стената като слепи, макар да имат не какви да е очи, а очища? Заслепява ли ги нещо? Подлудяват ли? — Не знам, но продължават да се блъскат в стената като слепи и да стават жертва на врабците.

А може пък от глад да им причернява. Стършелите, както е известно, смучат кръв. Не са тревопасни. Нападат добитъка: конете, мулетата и магаретата и забиват смукалата си обикновено в главата. Кравите и говедата тъй се страхуват от тях, че — дигнали опашки — бягат, завират се в гъсталаците и се спасяват. Ала бедата им навярно е в това, че сега говедата са рядкост. В село има три крави, дванайсет мулета и трийсетина магарета — твърде малко, за да задоволят с кръв хилядите кръвопийци, които се блъскат в стената ми, отчаяни от липсата на перспектива.

А врабчетата имат страшен слух, въпреки че се правят на разсеяни. Клечи си то, врабчето, на стряхата и уж пет пари не дава, но чуе познатия му звук, спусне се, скок-подскок, и — хайде стършела в гушката. Умират стършелите, а загадката остава: Не забелязват ли стената?

В края на краищата нека се трепят, като няма говеда за хапане и кръв за пиене. Макар че тъкмо сега настъпва за говедата живот благатък: вълци няма, нито мечки, като изключим парковите, нищо вече не застрашава говедата. Върви, ходи, паси, няма какво да те ужили, да ти се хвърли на врата, да те ухапе или изяде. А една трева е фукнала по нашите буренясаи баири — плаче за говеда и овце. Но ето (ирония на провидението) тъкмо в тия благоприятни времена, когато вълците са до крак унищожени, мечките вързани на ясла, а стършелите, току-речи, свършват — тъкмо сега свършиха и говедата...

... Нов бръмбар се блъсна в стената и дежурното врабче го лапна. След това си раздвои опашката от радост и литна заедно с

плячката. Една болка — стършеловата се превърна в радост за врабчето. Една болка — срещу една радост. А може би това е разменната монета в Природата: болка за радост, радост — за болка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.